

Руслан Володимирович ЗЕЛЕНІН
(Харківський національний університет
внутрішніх справ, м. Харків)

ФОРМУВАННЯ ПРАВОВОЇ ПОЛІТИКИ У СФЕРІ БЕЗПЕКИ ТА ОБОРОНИ УКРАЇНИ: ВИКЛИКИ, ПРІОРИТЕТИ, МЕХАНІЗМИ РЕАЛІЗАЦІЇ

Актуальність теми формування правової політики у сфері безпеки та оборони України зумовлена складністю безпекового середовища, в якому функціонує держава, насамперед у зв'язку зі збройною агресією проти України, активізацією гібридних загроз, необхідністю адаптації національного законодавства до стандартів НАТО та правової системи Європейського Союзу. У статті досліджено теоретико-методологічні основи правової політики як цілісної стратегії держави, спрямованої на забезпечення національної безпеки через розвинену систему правових норм, інституцій та управлінських механізмів. Автор обґрунтовує, що правова політика у цій сфері має відповідати принципам системності, легітимності, відповідальності та правової визначеності, а також повинна бути здатною до адаптації в умовах динамічних змін внутрішніх і зовнішніх загроз. Виокремлено ключові виклики для правотворчої та правозастосовної діяльності, зокрема нормативну фрагментарність, проблеми забезпечення балансу між безпековими потребами та правами людини, загрози надмірної мілітаризації правового простору. Увагу зосереджено на стратегічних пріоритетах правової політики, серед яких визначальними є посилення парламентського контролю, ефективне функціонування інститутів цивільного нагляду, створення єдиної нормативної платформи безпекового сектору та цифрова трансформація управлінських рішень. Розкрито механізми реалізації цієї політики на рівні законодавчого, інституційного та управлінського забезпечення з урахуванням практичних аспектів функціонування сектору безпеки в умовах воєнного стану. Наголошено на потребі розроблення довгострокової моделі правової політики, зорієнтованої на захист демократичних цінностей, забезпечення конституційного ладу та гарантування стабільності державного

управління у сфері безпеки і оборони.

Ключові слова: правова політика, безпека держави, сектор оборони, стратегічне планування, законодавчі ініціативи, цивільний контроль, парламентський нагляд, воєнний стан.

Постановка проблеми. Формування правової політики у сфері безпеки та оборони України постає однією з найбільш актуальних проблем сучасного етапу державного розвитку, оскільки ефективне функціонування безпекового сектору безпосередньо залежить від якості, узгодженості та цілісності правових рішень, які приймаються на стратегічному, нормативному та інституційному рівнях. У контексті збройної агресії, системних загроз державному суверенітету, територіальній цілісності та конституційному ладу, перед правовою системою постають принципово нові виклики, які потребують глибокого наукового осмислення та концептуального переосмислення традиційних підходів до розуміння сутності й функцій правової політики. Складність проблеми полягає у тому, що чинна нормативно-правова база у сфері безпеки та оборони нерідко є фрагментарною, недостатньо адаптованою до умов воєнного стану, а також не завжди відповідає сучасним викликам, які супроводжуються високим рівнем нестабільності, асиметричності та динаміки загроз. Потребує оновлення сама модель правової політики, яка має виходити не лише з міркувань обороноздатності, але й із пріоритету прав людини, демократичного цивільного контролю, ефективного парламентського нагляду та інтеграції в міжнародні системи колективної безпеки. Особливе значення у цьому контексті набуває проблема відсутності сталої координації між органами законодавчої, виконавчої та судової влади у сфері правового забезпечення оборонних рішень, що ускладнює реалізацію єдиної стратегії державної безпекової політики. Окрім того, правова політика часто формується реактивно, під тиском обставин, без належного врахування довгострокових цілей та загальнонаціональних інтересів, що призводить до накопичення суперечностей у законодавстві, практиці правозастосування та діяльності відповідних інституцій. Відсутність чітких стандартів правотворення у сфері безпеки, розбалансованість між військовими потребами та верховенством права, зростання ризиків правового нігілізму з боку окремих державних органів в умовах надзвичайних повноважень створюють загрозу руйнування правової єдності державної політики. Також недостатньо опрацьованим залишається механізм інтеграції безпекової правової політики України з євроатлантичною системою безпеки, що потребує адаптації не лише стандартів і процедур, а й загальних принципів функціонування правового простору, орієнтованого на повагу до прав людини, прозорість і демократичну легітимність. Тому проблема формування дієвої, прогнозованої, відповідальної правової політики у сфері безпеки та оборони є не лише питанням ефективного функціонування правової системи, а й засадничою умовою виживання, стабільності та розвитку Української держави в умовах затяжної війни і майбутнього

відновлення..

Аналіз сучасних публікацій вітчизняних науковців свідчить про посилення інтересу до проблематики формування правової політики у сфері безпеки та оборони в умовах системної трансформації політико-правової реальності та загроз національній безпеці. Питання стратегічного планування, законодавчого супроводу та інституційної спроможності держави в цій сфері знаходять відображення в аналітичних дослідженнях, монографіях та публікаціях у провідних правничих виданнях. С. П. Погребняк обґрунтовує необхідність системного бачення правової політики як узгодженої діяльності держави, що має ґрунтуватися на стабільності нормативно-правового простору, передбачуваності державних рішень та їх відповідності національним інтересам у сфері оборони. Автор наполягає на пріоритетності стратегічного підходу до правового регулювання, зокрема в частині координації функцій органів державної влади, залучених до реалізації безпекової політики. В. М. Шаповал акцентує увагу на конституційних основах правової політики в умовах воєнного стану, розглядаючи небезпеки зміщення акцентів з верховенства права на доцільність, що може призвести до правового релятивізму. Він підкреслює, що навіть в умовах надзвичайних ситуацій держава не може відходити від принципів правової держави, оскільки саме вони є опорою стабільного функціонування демократичного устрою. О. В. Костенко аналізує концептуальні засади сектору безпеки з позиції пріоритету прав людини. Він стверджує, що правова політика у цій сфері повинна інтегрувати стандарти міжнародного гуманітарного права, забезпечуючи правовий баланс між інтересами держави та особи, навіть у період збройного конфлікту. Особливу увагу автор приділяє питанню відповідальності за порушення норм у сфері безпеки та потребі створення ефективного механізму юридичного контролю.

В. І. Тимошук у низці публікацій досліджує управлінсько-правові аспекти реалізації політики безпеки, зокрема механізми координації між органами виконавчої влади. Він підкреслює необхідність оптимізації структури сектору безпеки, зменшення надмірної зарегульованості, а також впровадження системи оцінки ефективності державного управління в оборонній сфері. Автор пропонує підвищити роль процедур правового моніторингу як інструменту забезпечення адаптивності державної політики до динамічних викликів. А. П. Куліш у своїх працях вказує на нагальну потребу кодифікації законодавства у сфері безпеки. Він аргументує, що надмірна фрагментарність нормативно-правових актів знижує здатність держави до формування послідовної та ефективної політики, особливо у ситуаціях кризового управління. Автор також наполягає на оновленні правового статусу добровільних формувань, територіальної оборони та підрозділів цивільного захисту.

А. Ф. Ткачук пропонує розглядати правову політику як невід'ємну частину публічної політики безпеки, що передбачає участь громадянського суспільства, місцевих громад і недержавних суб'єктів. У своїх дослідженнях

він наголошує на важливості впровадження принципу відкритості та прозорості в процесі правотворення, зокрема в частині публічного обговорення законопроектів, що стосуються безпеки. О. Р. Кириченко досліджує проблеми правового забезпечення кібербезпеки в умовах гібридної війни, вказуючи на критичну нестачу уніфікованих стандартів кіберзахисту на рівні нормативно-правових актів. Він підкреслює потребу створення національної системи правового регулювання кіберпростору, яка відповідала б не лише внутрішнім загрозам, а й стандартам Європейського Союзу та НАТО. М. О. Кальмук приділяє увагу питанням відповідальності посадових осіб у сфері реалізації правової політики оборони. У своїх публікаціях він аналізує наявну систему дисциплінарної, адміністративної та кримінальної відповідальності, вказуючи на її недосконалість, а також відсутність чітких критеріїв притягнення до відповідальності за ухвалення помилкових або неефективних управлінських рішень.

Водночас деякі автори, як-от Р. С. Мельник та С. Г. Серьогіна, порушують питання формування національної правової доктрини у сфері безпеки. Вони аргументують, що без чіткої системної концепції, яка б поєднувала правову науку, практику, національні традиції та міжнародний досвід, політика у сфері безпеки приречена залишатися хаотичною та реактивною. Автори пропонують створити доктрину правової політики безпеки України як базовий орієнтир для нормотворчої та правозастосовної діяльності.

Загалом, спектр публікацій охоплює як фундаментальні теоретичні розвідки, так і прикладні дослідження, що спрямовані на вдосконалення правового механізму управління безпековою сферою. Попри наявні напрацювання, слід констатувати, що бракує інтегративних праць, які б системно охоплювали виклики, пріоритети та механізми реалізації правової політики в єдиній рамці стратегічного правового аналізу. Це актуалізує подальшу наукову розробку означеної теми, зокрема з урахуванням трансформаційних процесів у глобальній системі безпеки та необхідності.

Метою цієї статті є комплексне дослідження теоретичних засад, прикладних орієнтирів і нормативно-інституційних механізмів формування правової політики України у сфері безпеки та оборони в умовах затяжного збройного конфлікту, ескалації гібридних загроз та необхідності синхронізації внутрішньої системи правового регулювання з євроатлантичними стандартами. У межах поставленої мети особливу увагу зосереджено на виявленні стратегічних викликів, що перешкоджають формуванню послідовної, узгодженої та правово обґрунтованої політики у безпеково-оборонній сфері, включаючи розбалансованість нормативної бази, відсутність єдиної доктрини правового забезпечення національної безпеки, слабкість інститутів цивільного і парламентського контролю, а також надмірну залежність правотворчих процесів від політичної кон'юнктури. Метою є також окреслення пріоритетів формування такої моделі правової політики, яка відповідала б принципам верховенства права, стабільності, підзвітності, стратегічної передбачуваності та дотримання

прав людини навіть в умовах надзвичайного правового режиму.

Виклад основного матеріалу. Сфера національної безпеки та оборони України зазнає трансформаційних змін, зумовлених комплексом зовнішніх та внутрішніх чинників, серед яких ключовими залишаються збройна агресія проти України, гібридні загрози, а також потреба у гармонізації правової системи із євроатлантичними стандартами. У таких умовах формування ефективної правової політики в секторі безпеки та оборони постає не лише як державна функція, а й як інструмент адаптації правової системи до реалій воєнного стану та перспектив післявоєнного відновлення. У центрі наукової дискусії перебуває питання системності правової політики, її стратегічних пріоритетів, нормативно-організаційних механізмів та взаємозв'язку з конституційно закріпленими принципами національної безпеки.

Правова політика у сфері безпеки та оборони України виступає як інтегральний елемент загальнодержавної правової політики, формуючи засади нормативного упорядкування діяльності державних інституцій, спрямованої на запобігання, локалізацію та нейтралізацію загроз, що ставлять під сумнів цілісність, стабільність і саму суб'єктність держави. У правовій доктрині вона розглядається не лише як сукупність конкретних нормативних актів, що регламентують окремі напрями функціонування оборонного сектора, а як цілісна система стратегічних, змістовних і функціональних рішень, скерованих на забезпечення сталого і безпечного існування правової, демократичної держави¹. Ця політика охоплює всі рівні правового регулювання, починаючи від конституційних норм і завершуючи локальними нормативними приписами органів виконавчої влади, формуючи в такий спосіб складну та взаємозалежну архітектуру правового простору безпеки.

У науково-теоретичному вимірі правова політика в зазначеній сфері базується на низці фундаментальних категорій теорії держави і права, які визначають її зміст, спрямованість та механізми реалізації. Центральне місце займає концепт державного суверенітету, що в умовах зовнішньої агресії набуває не лише політичного, а й правового змісту, позаяк здатність держави забезпечити свою безпеку постає як обов'язкова умова реалізації суверенних функцій, включно із законодавчою, виконавчою та судовою владою. Поряд із цим, визначальним є урахування категорії національних інтересів, яка слугує орієнтиром у формулюванні цілей та пріоритетів правової політики в оборонному секторі, виступаючи критерієм оцінки її ефективності та легітимності. Значного значення у формуванні правової політики набуває методологія її дослідження. Методологічні основи включають системний, функціональний, інституційний, порівняльно-правовий та ціннісний підходи, які дозволяють комплексно осмислити як внутрішню структуру політики, так і її зовнішні зв'язки із суміжними

¹ Білий О. В. Засади державної політики у сфері безпеки: теоретичний аналіз. *Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ*. 2019. № 4 (113). С. 93.

сферами державної діяльності. Системний підхід дає змогу усвідомити правову політику як узгоджену взаємодію політичних рішень, правових норм, процедур, суб'єктів та механізмів, спрямовану на забезпечення сталого функціонування безпекового сектору в умовах як звичайного, так і надзвичайного правового режиму. Функціональний підхід дозволяє дослідити, яким чином правові норми трансформуються в інструменти впливу на суспільні відносини у сфері оборони, а також якою мірою вони виконують функції забезпечення, попередження, відновлення та контролю. Інституційний підхід акцентує увагу на аналізі ролі та повноважень основних суб'єктів, які формують і реалізують правову політику у сфері безпеки. До таких суб'єктів належать Верховна Рада України, яка здійснює законодавче забезпечення функціонування сектору безпеки, Президент України як гарант національної безпеки, Кабінет Міністрів та інші органи виконавчої влади, які розробляють нормативно-правові акти і забезпечують їх імплементацію в практику управління. Особливе значення набувають органи секторального спрямування, такі як Міністерство оборони, Генеральний штаб, Служба безпеки України, Державна прикордонна служба, Державна служба спеціального зв'язку та захисту інформації, функціонування яких повинно мати чітке нормативне підґрунтя і бути впорядковане відповідно до принципів правової держави¹.

Сутнісно правова політика у сфері безпеки не може бути зведена до сукупності оперативних рішень, що приймаються у відповідь на поточні загрози. Вона має стратегічний вимір і полягає у створенні правових умов, за яких сектор безпеки функціонує на основі демократичної легітимності, публічності, правової визначеності та ефективного контролю. Це вимагає не лише наявності якісного законодавчого регулювання, а й формування правової культури всередині органів безпеки, яка виключає свавілля, зловживання владою та порушення прав людини, навіть за умов надзвичайної загрози. У цьому аспекті важливим є зростаючий акцент на антропоцентричній орієнтації правової політики, що передбачає визнання особи, її гідності, свобод і недоторканності як осередку легітимності будь-якої безпекової дії. Вагоме значення у сучасному науковому розумінні мають положення міжнародного права, зокрема права колективної безпеки, які все частіше інтегруються у внутрішню правову систему через зобов'язання України у межах співпраці з НАТО, участі в програмах Європейського Союзу та у зв'язку з імплементацією міжнародного гуманітарного права. Це накладає на державу обов'язок гармонізувати національне законодавство відповідно до міжнародно-правових стандартів, одночасно зберігаючи національний суверенітет як цінність, що лежить в основі формування власної безпекової доктрини.

Таким чином, теоретико-методологічні основи правової політики у сфері безпеки та оборони охоплюють широкий спектр наукових категорій,

¹ Правове регулювання національної безпеки : навчальний посібник / О. Г. Боднарчук, О. І. Боднарчук, М. В. Глух, А. В. Гарбінська-Руденко ; Державний податковий університет. Ірпінь : Державний податковий університет, 2024. С. 120.

концептуальних підходів і нормативних орієнтирів, що дозволяють не лише описати чинну систему регулювання, а й сформулювати підґрунтя для її подальшої модернізації у відповідності до актуальних загроз, міжнародних зобов'язань і внутрішньодержавних ціннісних орієнтацій. У цьому аспекті правова політика має розглядатися як динамічний процес стратегічного управління, що поєднує правову передбачуваність, гнучкість у відповідь на зміну безпекової ситуації, а також непорушність базових принципів правової державності.

Ведення військового стану в Україні, докорінно трансформувала параметри функціонування сектору безпеки та оборони, зміст національної безпекової політики та, найголовніше, характер її правового забезпечення. В умовах повномасштабного збройного конфлікту держава зіштовхнулася із безпрецедентними викликами, які потребують радикального оновлення концептуальних і нормативних засад правової політики. У таких обставинах сутність політики безпеки полягає не лише у своєчасному реагуванні на загрози, а й у правовій трансформації підходів до гарантування національної безпеки з урахуванням конституційних засад, демократичного устрою та міжнародних стандартів¹.

1. Виклик нормативної фрагментарності та нестабільності правового регулювання у сфері безпеки і оборони. Одним із першочергових викликів, що супроводжують реалізацію правової політики в умовах війни, є фрагментарність і нестабільність чинного нормативно-правового регулювання, яке характеризується множинністю актів різної юридичної сили, відсутністю міжгалузевої узгодженості та частими змінами нормативних приписів. Такий стан речей призводить до юридичної невизначеності, ускладнює правозастосування в умовах дії особливого правового режиму, створює простір для адміністративного свавілля, а також нівелює можливість своєчасного й ефективного реагування на актуальні загрози. Вирішення цього виклику вимагає створення узгодженої, системної та структурно стабільної нормативної бази, яка дозволила б органам державної влади діяти в межах чітко визначених процедур і компетенцій.

2. Вимога гармонізації національного законодавства із міжнародними стандартами у сфері безпеки. Другим важливим викликом є необхідність імплементації міжнародних стандартів, зокрема вимог і принципів НАТО, положень міжнародного гуманітарного права, стандартів Ради Європи та правових актів Європейського Союзу у сфері безпеки, оборони та захисту прав людини. Україна, прагнучи до членства в Північноатлантичному альянсі та посилюючи співпрацю з європейськими інституціями, має забезпечити відповідність національного законодавства загальноновизнаним міжнародним підходам у сфері демократичного управління сектором безпеки, цивільного контролю, захисту цивільного населення та реагування

¹ Калашніков В. І. Теоретико-правові засади права національної безпеки України в умовах воєнного стану // Теоретико-правові засади права національної безпеки України в умовах воєнного стану. Рига: Baltija Publishing, 2023. С. 52.
URL: <https://baltijapublishing.lv/omp/index.php/bp/catalog/download/479/12829/26796-1?inline=1>.

на надзвичайні ситуації. Однак на практиці цей процес гальмується через внутрішні суперечності, брак інституційної спроможності органів законодавчої та виконавчої влади, а також через недостатню підготовленість правової бази до глибокої структурної адаптації.

3. Недостатня ефективність парламентського і громадського контролю за діями суб'єктів сектору безпеки. У воєнний час функції парламентського і громадського нагляду за діяльністю сектору безпеки стають особливо важливими з огляду на потребу збереження принципів публічності, відкритості та підзвітності державної влади. Водночас практика свідчить, що механізми контролю за використанням владних повноважень у сфері оборони часто залишаються номінальними або слабо реалізованими. Недостатній рівень інституційного розвитку профільних комітетів Верховної Ради, обмежений доступ громадських інституцій до контролю над оборонним бюджетом, а також переважання закритих форм ухвалення рішень унеможливають ефективну протидію потенційним зловживанням, зниженню рівня прозорості та порушенням прав людини. Це вимагає посилення нормативного забезпечення функцій парламентського нагляду, розширення прав громадських інституцій у межах цивільного контролю, а також створення незалежних експертних структур для аудиту та моніторингу оборонної політики.

4. Ризик надмірної мілітаризації правового простору. Особливо небезпечним у сучасних умовах є ризик поступової мілітаризації правової політики, коли обґрунтування безпекової доцільності починає витісняти принципи правової держави, а потреби воєнного управління починають домінувати над конституційними гарантіями прав людини. Така тенденція створює загрозу деформації фундаментальних правових принципів, легітимізації позаправових механізмів прийняття рішень, а також розмивання меж законності в межах діяльності силових структур. Правова політика у сфері оборони має відповідати стратегічному баченню держави як суб'єкта, що діє в межах і на підставі права, навіть в умовах надзвичайних викликів. Запобігання мілітаризації правової сфери вимагає чітких обмежень щодо масштабів використання надзвичайних повноважень, встановлення контрольованих меж втручання у права і свободи громадян та забезпечення незалежного судового контролю.

У відповідь на окреслені виклики стратегічними пріоритетами правової політики у сфері безпеки в умовах воєнного стану мають стати такі напрямки:

1. Формування єдиної цілісної нормативно-правової основи функціонування сектору безпеки: Національна правова система повинна бути здатною забезпечити чітке й узгоджене регулювання повноважень усіх суб'єктів оборонного управління, включно з механізмами координації, підпорядкованості, підзвітності та відповідальності. Така основа має базуватись на принципах відкритості, демократичної легітимності, нормативної визначеності, обов'язкової юридичної відповідальності та неухильного дотримання стандартів прав людини.

2. Інституційне посилення органів цивільного та парламентського контролю: Необхідно забезпечити ефективне функціонування парламентського комітету з питань національної безпеки, оборони та розвідки, розширити його повноваження щодо моніторингу законопроектів, перевірки використання оборонного бюджету, вивчення законності дій військових структур. У межах органів виконавчої влади має бути запроваджено дієві громадські ради при Міністерстві оборони, Службі безпеки України та інших інституціях, із гарантованим доступом до релевантної інформації, можливістю надання обов'язкових висновків та участі у правотворчих процесах.

3. Посилення процедур конституційного та адміністративного контролю: Правова політика повинна передбачати впровадження дієвого механізму юридичного оскарження дій суб'єктів сектору безпеки, із можливістю звернення до адміністративних судів, Конституційного Суду, Уповноваженого Верховної Ради з прав людини, міжнародних правозахисних інституцій. Це дозволить уникнути практики безконтрольного розширення повноважень, посилить роль індивідуального захисту та забезпечить баланс між потребами безпеки і свободами громадян.

4. Розвиток цифрових технологій у сфері безпеки з належним правовим супроводом: У сучасних умовах особливого значення набуває впровадження цифрових механізмів управління, зокрема у сфері кібербезпеки, захисту критичної інфраструктури, інформаційного моніторингу та верифікації рішень. Пріоритетом має стати формування нормативно обґрунтованої системи кіберзахисту, яка поєднувала б технічні можливості, оперативність реагування та жорстке дотримання правових гарантій.

У сукупності всі зазначені аспекти визначають стратегічний вектор сучасної правової політики України у сфері безпеки й оборони, яка в умовах війни має забезпечити не лише збереження державної суб'єктності, а й розвиток правової системи на основі принципів відкритості, стійкості, демократичності та відповідальності.

Механізми реалізації правової політики у сфері безпеки та оборони є складною, багатокомпонентною системою, що охоплює правові, організаційні, інституційні, управлінські та комунікаційні інструменти, спрямовані на забезпечення ефективного функціонування сектору національної безпеки у межах конституційного порядку, підзвітності та легітимності. У сучасних умовах особливої актуальності набуває необхідність створення стійкої моделі реалізації правової політики, яка б враховувала як нагальні виклики воєнного стану, так і потребу у довгостроковому стратегічному плануванні поствоєнного відновлення інституцій безпеки. Законодавчі механізми реалізації правової політики формують основу нормативної легітимності дій суб'єктів сектору безпеки та оборони. Вони полягають у створенні стабільної, внутрішньо узгодженої, прозорої системи правових актів, що регламентують питання організації,

управління, фінансування, контролю, відповідальності та міжнародної взаємодії у безпековій сфері¹. Одним із ключових завдань на сучасному етапі є проведення широкомасштабної кодифікації та систематизації законодавства, оскільки нормативний масив у сфері безпеки характеризується надмірною фрагментарністю, неузгодженістю між галузями права та частими змінами під впливом політичних обставин. У цьому контексті першочергового значення набуває розроблення єдиного базового закону, який би комплексно визначав засади функціонування сектору національної безпеки, структуру суб'єктів, принципи їхньої взаємодії, повноваження, обов'язки та механізми відповідальності². Паралельно з цим важливим напрямом є оновлення правового статусу військовослужбовців, учасників добровольчих формувань, осіб, залучених до територіальної оборони, а також врегулювання порядку залучення ресурсів, мобілізації економіки, використання інфраструктури та майна у період надзвичайної ситуації³. Ухвалення таких нормативних актів має відбуватися із дотриманням процедур публічного обговорення, аналізу впливу на права людини та оцінки їх відповідності міжнародним стандартам. Інституційна складова механізмів реалізації правової політики передбачає функціонування системи органів державної влади, що здійснюють безпосереднє управління оборонною сферою, а також координацію дій між усіма учасниками процесу. У цьому аспекті визначальна роль належить Президентові України як Верховному Головнокомандувачу, який здійснює стратегічне керівництво сектором безпеки, формує загальний напрям державної політики у цій сфері та відповідає за реалізацію основ національної безпеки. Кабінет Міністрів забезпечує практичну реалізацію державної політики у відповідних сферах, ухвалює підзаконні нормативні акти, організовує виконання завдань оборони та безпеки, координує діяльність підвідомчих органів⁴. Рада національної безпеки і оборони відіграє важливу роль у координації міжвідомчої політики, ухваленні рішень, які мають стратегічне значення, зокрема у сфері санкцій, реагування на загрози, мобілізації сил і засобів. Міністерство оборони, Генеральний штаб Збройних Сил України, Міністерство внутрішніх справ, Служба безпеки України, Державна прикордонна служба та інші органи утворюють інституційне середовище практичного втілення правової політики, однак для їхньої злагодженої

¹ Ковальчук С. П. Роль парламентського контролю у сфері національної безпеки та оборони України. *Вісник Верховної Ради України*. 2022. № 6. С. 116.

² Колб О. Г., Дучимінська Л. М. Сучасна правова політика у контексті забезпечення національної безпеки України // *Матеріали науково-практичної конференції*. Житомир: ЖДУ ім. І. Франка, 2020. С. 49. URL: <https://conf.ztu.edu.ua/wp-content/uploads/2020/11/48-2.pdf>.

³ Кот О. О., Сидоренко А. В. Доктрина національної безпеки і оборони України: концептуальні засади. *New Ukrainian Law*. 2024. № 1. URL: <https://newukrainianlaw.in.ua/index.php/journal/article/view/667>

⁴ Крутько М. А. Нормативно-правове регулювання національної безпеки України. *Наукові праці Національного університету оборони України*. 2020. Т. 29. С. 123. URL: <https://naukovipraci.nuoua.od.ua/arhiv/tom29/16.pdf>

діяльності потрібна наявність єдиної нормативної рамки, узгоджених міжвідомчих актів, стандартизованих процедур ухвалення рішень та функціонального розмежування повноважень¹.

Управлінські механізми реалізації правової політики відіграють ключову роль у забезпеченні її ефективності та стійкості. Вони передбачають наявність системного підходу до планування, оцінювання, моніторингу, зворотного зв'язку та вдосконалення правової політики². Планування включає розроблення стратегічних документів, таких як Стратегія національної безпеки, Воєнна доктрина, Стратегія кібербезпеки, які слугують орієнтирами для конкретних нормативних рішень та управлінських дій³. Моніторинг передбачає постійне відстеження результатів реалізації політики, оцінювання відповідності фактичного стану справ задекларованим цілям, виявлення прогалин і ризиків. Важливою складовою є розроблення і впровадження системи індикаторів ефективності політики, які дозволяють об'єктивно оцінити ступінь досягнення цілей, якість нормативного регулювання, рівень координації між органами, ступінь дотримання правових процедур⁴. Управлінські механізми мають охоплювати адаптацію органів безпеки до нових форм загроз, зокрема гібридних, кібернетичних, інформаційних, біологічних, з урахуванням необхідності швидкої та правомірної реакції⁵. У цьому аспекті важливо посилити роль юридичних служб в оборонних інституціях, які повинні не лише перевіряти відповідність дій чинному законодавству, а й брати участь у розробці управлінських рішень, формуючи їх з урахуванням правових наслідків, соціального резонансу, ризиків для конституційного порядку. Суттєвим елементом механізмів реалізації правової політики виступає комунікаційна складова, що охоплює взаємодію із громадськістю, засобами масової інформації, експертним середовищем, міжнародними партнерами. Ефективна правова політика у сфері безпеки не може існувати в умовах ізоляції від суспільства, тому залучення публічних консультацій, механізмів електронного урядування, прозорих процедур ухвалення рішень є запорукою довіри до державних інституцій⁶. Особливо важливо забезпечити прозорість використання публічних фінансів у сфері безпеки,

¹ Кубецька О. В., Остапенко Т. В., Палешко Я. В. Державна політика забезпечення прав людини у сфері національної безпеки в умовах цифровізації. *Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ*. 2022. № 3. С. 47. URL: <https://elar.naiu.kiev.ua/bitstreams/0db0ea99-eb6a-4159-aae1-bdebac685da/download>

² Павленко Н. В. Правове регулювання сектору безпеки і оборони: сутність та зміст. *Юридична наука*. 2020. № 3(105). С. 134.

³ Петренко І. М. Правове регулювання забезпечення національної безпеки: сучасні виклики та перспективи. *Право і безпека*. 2021. № 2 (85). С. 27

⁴ Свешніков С. В., Бочарніков В. П., Пеньковський В. І. Закон України «Про національну безпеку України» і потреби нормативно-правового забезпечення воєнної політики. *Наука і оборона*. 2018. № 4. С. 47. DOI: 10.33099/2618-1614-2018-5-4-03-07.

⁵ Хатнюк Ю. А. Поняття та правове забезпечення національної безпеки України. *Правові новели*. 2020. № 10. С. 230. URL: <http://dspace.lvduvs.edu.ua/handle/1234567890/3470>

⁶ Чижов Д. В. Забезпечення прав людини у сфері національної безпеки в умовах воєнного стану. *Науковий журнал «Наука і правоохорона»*. 2022. № 3. С. 48.

зокрема оборонного бюджету, міжнародної допомоги, закупівель та будівництва об'єктів критичної інфраструктури. Водночас, враховуючи специфіку сектору, реалізація принципів відкритості має здійснюватися із дотриманням режиму державної таємниці, балансу між публічністю і захищеністю інформації, яка становить інтерес національної безпеки.

На нашу думку, у цілісному вигляді механізми реалізації правової політики у сфері безпеки та оборони мають функціонувати як взаємопов'язана і керована система, яка поєднує нормативне регулювання, інституційне забезпечення, організаційне управління та соціальну комунікацію. Лише за умови узгодженості усіх елементів цієї системи можлива ефективна реалізація державної політики, яка буде не лише інструментом гарантування обороноздатності, а й складовою правового порядку, що забезпечує сталий розвиток, конституційну легітимність та дотримання основоположних прав і свобод людини навіть у найскладніших умовах сучасного збройного конфлікту.

Висновки. Підсумовуючи викладене, можемо зробити висновок, що формування правової політики у сфері безпеки та оборони України є не лише актуальним, а й фундаментальним завданням сучасної державної правової стратегії, яка має відповідати складності політичної реальності, масштабам загроз та динаміці трансформаційних процесів, спричинених збройною агресією, внутрішньою політичною напругою, необхідністю адаптації до міжнародних стандартів і поступовою інтеграцією до євроатлантичного безпекового простору. У межах цього процесу правова політика не може обмежуватись вузько інструментальним підходом, що полягає лише у нормативному супроводі функціонування силових структур чи формальному закріпленні повноважень органів публічної влади. Вона повинна розглядатися як системна, цілісна, методологічно вивірена діяльність держави, яка має забезпечити не тільки захист суверенітету і територіальної цілісності, а й стабільне функціонування демократичних інститутів, повагу до прав людини та принципів правової державності, навіть у кризових і воєнних умовах. Узагальнюючи результати аналізу, можна стверджувати, що ефективна реалізація правової політики у сфері безпеки потребує комплексного підходу, який охоплює декілька взаємозалежних напрямів. По-перше, це створення єдиної концептуально обґрунтованої та внутрішньо узгодженої нормативно-правової бази, що забезпечить стабільність правового режиму, прозорість процедур, передбачуваність державних дій та чітке регламентування повноважень усіх суб'єктів сектору безпеки. По-друге, необхідною умовою сталої правової політики є модернізація інституційного середовища, у тому числі посилення ролі парламентського контролю, запровадження ефективних механізмів цивільного нагляду, розвиток незалежних правових та експертних інституцій. По-третє, значущим елементом є управлінське забезпечення політики, що включає планування, моніторинг, оцінку ефективності, правовий аудит, прогнозування наслідків рішень і корекцію нормативної діяльності відповідно до поточних і стратегічних цілей. Особливої уваги

заслугує питання дотримання принципів відкритості, легітимності, публічності та правової визначеності, що мають бути вбудованими у всі рівні розробки та реалізації правової політики в сфері оборони. Без належного залучення суспільства, експертного середовища, правозахисних організацій та інституційного контролю з боку органів влади не можна гарантувати баланс між безпековими потребами і правами громадян. Це має особливе значення в умовах воєнного стану, коли розширення повноважень органів безпеки може створювати ризики для правових гарантій особи. Водночас держава повинна бути здатною забезпечити своєчасну і ефективну реакцію на будь-які загрози, не втрачаючи при цьому правової і моральної легітимності своїх дій.

У перспективі повоєнного відновлення, коли Україна постане перед завданням масштабної перебудови системи державного управління та оновлення сектору безпеки, правова політика має стати основою структурної трансформації безпекової сфери. Зазначене включає впровадження євроатлантичної правової моделі, що передбачає верховенство права, верховенство парламенту, громадський контроль над силовими структурами, а також глибоку реформу системи оборонного правосуддя, прозоре функціонування бюджетного механізму та повну відповідальність за управлінські рішення у сфері безпеки. Саме правова політика здатна надати формі національної оборони змісту, заснованого на цінностях свободи, демократії, справедливості та відповідальності. Таким чином, правова політика у сфері безпеки та оборони є не лише технічним або процедурним інструментом державного управління, а перш за все – концептуальним і ціннісним орієнтиром, що визначає вектор розвитку всієї правової системи в умовах глибокої суспільної кризи та трансформацій. Вона має бути адаптивною, цілісною, прогностичною, відповідальною, зорієнтованою як на актуальні безпекові потреби, так і на довготривалі інтереси суспільства, державності та права. Її належне формування й реалізація є запорукою не лише перемоги у війні, а й стабільного мирного розвитку України як правової, демократичної, відкритої держави в повоєнному майбутньому.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Білий О. В. Засади державної політики у сфері безпеки: теоретичний аналіз. *Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ*. 2019. № 4 (113). С. 91–98.
2. Калашніков В. І. Теоретико-правові засади права національної безпеки України в умовах воєнного стану // *Теоретико-правові засади права національної безпеки України в умовах воєнного стану*. Рига: Baltija Publishing, 2023. С. 52.
URL: <https://baltijapublishing.lv/omp/index.php/bp/catalog/download/479/12829/26796-1?inline=1>.

3. Ковальчук С. П. Роль парламентського контролю у сфері національної безпеки та оборони України. *Вісник Верховної Ради України*. 2022. № 6. С. 112–118.

4. Колб О. Г., Дучимінська Л. М. Сучасна правова політика у контексті забезпечення національної безпеки України // Матеріали науково-практичної конференції. Житомир: ЖДУ ім. І. Франка, 2020. С. 48–50. URL: <https://conf.ztu.edu.ua/wp-content/uploads/2020/11/48-2.pdf>.

5. Кот О. О., Сидоренко А. В. Доктрина національної безпеки і оборони України: концептуальні засади. *New Ukrainian Law*. 2024. № 1. URL: <https://newukrainianlaw.in.ua/index.php/journal/article/view/667>.

6. Крутько М. А. Нормативно-правове регулювання національної безпеки України. *Наукові праці Національного університету оборони України*. 2020. Т. 29. С. 123–129. URL: <https://naukovipraci.nuoua.od.ua/arhiv/tom29/16.pdf>

7. Кубецька О. В., Остапенко Т. В., Палешко Я. В. Державна політика забезпечення прав людини у сфері національної безпеки в умовах цифровізації. *Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ*. 2022. № 3. С. 45–52. URL: <https://elar.naiu.kiev.ua/bitstreams/0db0ea99-eb6a-4159-aae1-bde6acf685da/download>

8. Павленко Н. В. Правове регулювання сектору безпеки і оборони: сутність та зміст. *Юридична наука*. 2020. № 3 (105). С. 131–137.

9. Петренко І. М. Правове регулювання забезпечення національної безпеки: сучасні виклики та перспективи. *Право і безпека*. 2021. № 2 (85). С. 23–30.

10. Правове регулювання національної безпеки : навчальний посібник / О. Г. Боднарчук, О. І. Боднарчук, М. В. Глух, А. В. Гарбінська-Руденко ; Державний податковий університет. Ірпінь : Державний податковий університет, 2024. 202 с.

11. Свешніков С. В., Бочарніков В. П., Пеньковський В. І. Закон України «Про національну безпеку України» і потреби нормативно-правового забезпечення воєнної політики. *Наука і оборона*. 2018. № 4. С. 3–7. DOI: 10.33099/2618-1614-2018-5-4-03-07.

12. Хатнюк Ю. А. Поняття та правове забезпечення національної безпеки України. *Правові новели*. 2020. № 10. С. 228–234. URL: <http://dspace.lvduvs.edu.ua/handle/1234567890/3470>.

13. Чижов Д. В. Забезпечення прав людини у сфері національної безпеки в умовах воєнного стану. *Науковий журнал «Наука і правоохорона»*. 2022. № 3. С. 45–52.

Стаття надійшла до редакції 24.03.2025

Ruslan V. ZELENIN,

Postgraduate Student

(Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine)

FORMATION OF LEGAL POLICY IN THE FIELD OF SECURITY AND DEFENSE OF UKRAINE: CHALLENGES, PRIORITIES, AND IMPLEMENTATION MECHANISMS

The relevance of the topic of legal policy-making in the field of security and defense of Ukraine is due to the complexity of the security environment in which the State operates, primarily due to the armed aggression against Ukraine, intensification of hybrid threats, and the need to adapt national legislation to NATO standards and the legal system of the European Union. The article examines the theoretical and methodological foundations of legal policy as a holistic strategy of the State aimed at ensuring national security through a developed system of legal norms, institutions and administrative mechanisms. The author substantiates that legal policy in this area should comply with the principles of consistency, legitimacy, responsibility and legal certainty, and should be capable of adaptation in the face of dynamic changes in internal and external threats. The author highlights the key challenges for lawmaking and law enforcement activities, including regulatory fragmentation, problems of balancing security needs and human rights, and threats of excessive militarization of the legal space. Attention is focused on the strategic priorities of legal policy, among which the most important are strengthening parliamentary control, effective functioning of civilian oversight institutions, creation of a single regulatory platform for the security sector, and digital transformation of management decisions. The mechanisms for implementing this policy at the level of legislative, institutional and managerial support are revealed, taking into account the practical aspects of the functioning of the security sector under martial law. The author emphasizes the need to develop a long-term model of legal policy aimed at protecting democratic values, ensuring the constitutional order and guaranteeing the stability of public administration in the field of security and defense.

Keywords: *legal policy, state security, defense sector, strategic planning, legislative initiatives, civilian control, parliamentary oversight, martial law.*